

Petr Turoň

PRAŽSKÁ
KONSPIRACE

Pražská konspirace

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Turoň
Pražská konspirace – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Obsah

Začátek září 2015

Ministerstvo obrany České republiky	6
Milan Mahula.....	13

Pátek 25. 9. 2015

B33.....	18
Günter Brohm.....	22
Společenství sedmi trpaslíků.....	30

Sobota 26. 9. 2015

Protokoly sionských mudrců	42
Alamandin.....	50
Templářské kolo.....	56

Neděle 27. 9. 2015

Bača Jura	60
Edward Kelly	66
Židovský hřbitov.....	79

Pondělí 28. 9. 2015

Pergamen	86
Esoterika	91

Úterý 29. 9. 2015

Bratrstvo skeptiků.....	104
Karlův most	116

Středa 30. 9. 2015

Osmý muž.....	126
Královská cesta.....	135

Konspirace je tajné spiknutí lidí – konspirátorů – za účelem prosazování vlastních zájmů.

Konspirační teoretik je osoba, která za veškerým děním vidí nějaký jiný, skrytý zájem – konspiraci.

Začátek září 2015

Ministerstvo obrany České republiky

Ministr Stuhlý si promnul oči a pohlédl z okna. Bylo sedm večer a měl toho za celý den dost. Jedno zasedání na úřadu vlády, dva rozhovory pro novináře, služební oběd kdoví s kým, příprava na nedělní debatu ve veřejnoprávní televizi... Vyšel ze své pracovny a požádal asistentku Karin, aby mu udělala kávu. Pak pokračoval na chodbu, kde se chtěl trochu projít a protáhnout. Za chvíli pro něj přijede tajemník a pojedou na společnou večeři s předsedou kamsi na Malou Stranu.

Na chodbě zamířil k oknu, kterým dovnitř pronikaly slabnoucí paprsky zapadajícího slunce. Když se vracel, všiml si na zemi sádrového trpaslíka, který se díval přímo na dveře jeho kanceláře. Ministr na něj chvíli nevěřícně hleděl, pak těkavým pohledem proletěl celou chodbu. Znervózněl. Obešel trpaslíka, zašel za schodiště, potom za roh. Nikoho neviděl. Kousl se do rtů a asi půl minuty usilovně přemýšlel. Nakonec si sundal sako, trpaslíka do něj zabalil a zamířil do své pracovny. Asistentka na něj zvláště pohlédla.

V pracovně se zamkl a začal přemýšlet, kam ho schová. Nakonec vyndal dvě police ze skříně s luxusním alkoholem a trpaslíka tam strčil. Sedl si na stůl, do dlaní uchopil šálek s horkou kávou a horečně přemýšlel.

„Jsem paranoidní, nejsem paranoidní,“ tiše mumlal. Nakonec dospěl k závěru, že možná ano. Čím více stoupá po společenském žebříčku, tím větší má z trpaslíků strach. A jako by ještě všeho nebylo dost, na ministerstvu kultury připravují zákon o zákazu jejich prodeje. To zas bude debat a posměšků. Ministru Stuhlému skákaly myšlenky jedna přes druhou.

Napil se minerálky, jako by je chtěl utopit. Všechno, co souvisí s trpaslíky, mu nahání husí kůži. Pak mu zazvonil telefon. Trhl sebou. Naštěstí to byl tajemník strany. Naštěstí? V politice si musí dávat pozor na každého.

„Jardo, stojím před vchodem,“ uslyšel z telefonu.

„Dobře, už jdu,“ odpověděl zamyšleně. Jedním hitem dopil kávu, oblékl si sako a vyšel z kanceláře.

Jakmile usedl do stranického auta, pocítil určitou úlevu. Tajemník mu nabídl whisky, kterou si prý dovezl z dovolené v Irsku. Zamířili přes Chotkovy sady na Malostranské náměstí a pak se proplétali uličkami Malé Strany. V jedné zastrčené, ale exkluzivní restauraci je čekal předseda strany s dalším člověkem. Měli v plánu drobnou oslavu předsedových narozenin. Stačilo pár skleniček, aby ministr na svoji starost s trpaslíkem zapomněl.

Druhého dne přišel do práce s čistou, avšak mírně bolestivou hlavou a taky pořádně žíznlivý. Poprosil asistentku o minerálku a zamířil do své pracovny. Tam jeho pohled utkvěl na skříňce. Nejistě ji otevřel, jako by doufal, že už tam trpaslík nebude. Ale byl... Zvedl telefon.

„Karin, neztratilo se tady... nebo nebylo ukradeno včera něco?“

„U vás v kanceláři?“

„Ne, v celé budově. Nestěžoval si někdo?“

„O ničem nevím. Co by to mělo být?“

„Nevím. Ptám se preventivně,“ odpověděl Stuhlý nepřesvědčivě a zavěsil. Chvilí seděl a zíral do prázdna. Pak si objednal kávu. Když mu ji Karin přinášela, připomněla, že je

dneska zasedání poslanecké sněmovny. Těžký je život politika, zejména když je třeba v jednom pracovním čase zastávat dvě funkce. Ovšem, jde-li o blaho lidu, musí v sobě člověk najít sílu a obětovat se. Stuhlý se tedy obětoval, což v jeho případě znamenalo, že toho dne musel v práci zůstat opět do sedmé večer.

Den uběhl celkem poklidně. Žádný novinář po něm nic nechtěl, poslanecké interpelace směřovaly spíše na jeho kolegy. Večer tak odcházel z kanceláře vcelku spokojený, tím víc, že žádný další trpaslík přede dveřmi nestál. Jenže pak to uviděl. Za zábradlím schodiště vykukovalo něco červeného. Krve by se v něm nedořezal, neboť mu okamžitě došlo, že to je zase sádrová čepice. Trpaslík se opět díval na jeho kancelář, tentokrát se však skrýval. Bleskově si sundal sako, rychle ho do něj zabalil a odnesl do své pracovny. Asistentka Karin na něj opět pohlédla zkoumavě, nebyla však zvyklá se zbytečně dotazovat.

Jaromír Stuhlý mířil služebním autem domů do Nuslí. Byl velmi nervózní. Jeden trpaslík, prosím, to mohla být ještě náhoda. Ale dva zcela jistě ne! Někdo mu vyhrožuje, to je jasné. Jeho kariéra se může ocitnout v troskách. A proč? Kvůli jedné studentské hlouposti. Ale kdo by za tím mohl stát? Kdo mu může vyhrožovat?

Přejeli Vltavu. Turisté si fotili Pražský hrad. Stuhlého ale nezajímal. Turisté ani Hrad. Místo toho si začal rekapitulovat svůj život i kariéru, která, jak mu teď připadalo, začala kvůli těm pitomým trpaslíkům směřovat ke svému konci.

Narodil se na konci šedesátých let. Těsně po sametové revoluci dostudoval právnickou fakultu v Praze. Po revoluci

zrušil plánovanou stáž v Moskvě, kterou mu otec, prominentní komunista, domluvil, a místo toho se vydal do německého Pasova. Když se po dvou letech vrátil, uvědomil si, jak obrovský rozdíl je mezi Německem a jeho zemí. Jako jeden z mála lidí tehdejší doby si uvědomil, že zásadní problém rozvoje jeho země je neúcta lidí k zákonům, právnímu řádu a pořádku vůbec. Jako právník se proti ní rozhodl bojovat přednáškami a osvětou. Jeho úsilí však nepřinášelo žádné výsledky.

Dospěl tedy k názoru, že netřeba měnit přímo lidi, možná by pomohlo změnit zákony, aby byly jednodušší. Změnit zákony však mohl jen jako politik. Začal tedy uvažovat, do jaké strany by vstoupil. Nebylo to snadné rozhodnutí. Ne tak kvůli programu, politici byli něco jako fotbalisti. Každý hrál za jiný klub, ale v podstatě šlo o totéž – vyhrát. Pro Stuhlého bylo důležité najít si stranu, která uspěje a kde se i on dokáže prosadit.

Nakonec si vybral chybně. Jeho strana v následujících volbách neuspěla a ztratila se ve víru polistopadových dějin. Stuhlý však nelenil a přestoupil jinam. Tentokrát udělal správný krok! Považoval se za člověka, který má ideály. Šlo mu sice o to, jak se dostat co nejvýš, ale jen proto, že tam jeho slovo bude mít nějakou hodnotu a on bude schopen něco změnit.

Prozatím byl řadovým členem v druhém pražském stranickém obvodu. Hodně řečnil, jeho slova však nebral nikdo vážně zejména kvůli jeho nevýznamné pozici a taky proto, že v nich ještě bylo cosi z mladistvých ideálů. Bylo mu teprve 26 let. Koho vlastně v té době zajímal boj proti korupci? Stuhlý pochopil, že na to musí jít jinak. Když se uvolnilo místo účetního jeho stranické pobočky, rozhodl se tuto pozici vzít s tím, že lepší je nějaká funkce než žádná. Efekt se dostavil poměrně

záhy, kdy jej do jedné prestižní kavárny na Starém Městě pozval tehdejší tajemník strany Snový. Stuhlý se těšil jako malé dítě a stejnou radost měla i jeho manželka, která mu přestávala tolerovat jeho dlouhé noční stranické schůze bez viditelného finančního výsledku.

Stuhlého radost však ihned zkazil požadavek Snového, aby do účetnictví jejich organizace vpravil peníze neznámého původu a tím je legalizoval. Stuhlého svrběl jazyk a chtěl se zeptat na původ oněch peněz. Nakonec se ale ovládl. Patrně k tomu přispěla sklenka prvotřídního koňaku, který Snový ke kávě objednal. A tak se nad espresem a koňakem rozhodl, že se nebude zbytečně vyptávat, protože by mu to mohlo zabránit v kariéře – a ta je pro jeho ideály přece nepostradatelná.

Stuhlý peníze do účetnictví vpravil. Následně jej pozvali na první ples stranických špiček, kde se seznámil se spoustou zajímavých a důležitých lidí. Manželka byla v sedmém nebi. Stuhlý se osvědčil a postoupil ve stranické hierarchii. A tak se člověk, který chtěl bojovat proti korupci politickými prostředky, sám do korupce namočil. Tehdy to bylo poprvé, ovšem nikoliv naposledy. Strana potřebovala peníze na billboardy a další reklamní kampaně před volbami, protože samotným programem neoslovovala. Ale peněz z členských příspěvků nebylo mnoho. Přispívaly jen velké firmy, ovšem nikoliv zadarmo. Jednou s nimi jednal ten, jindy onen, někdy i Stuhlý. Konečně si ve straně vybudoval pozici, kdy byl jeho hlas slyšet. Ale hovořit o korupci na stranických sjezdech, kde všichni znali principy jejich stranického financování... Na to měl v sobě ještě pořád trochu studu. Proto o ní mluvil jen do médií anebo na předvolební kampani.

Občas se stal nějaký průšvih... Tajemníka Snového dokonce začala stíhat policie, ale strana byla u moci a zametlo se to pod koberec. Snový, aby nebyl na očích, dostal dobře placené místo ve správní radě kteréési státní společnosti a na jeho místo nastoupil kdosi jiný. Nebo stejný?

Stuhlého hvězda dále stoupala – po volbách se stal ministrem zdravotnictví. Tomuto oboru sice naprosto nerozuměl, ale ministra spravedlnosti dělat nemohl, protože tento post zastával koaliční partner. Na zdravotnictví ovšem setrval pouze jedno volební období. Byla tam horká půda a strana nechtěla, aby se tak záslužný člen dostal do nemilosti lidí. A tak se stal Stuhlý ministrem obrany. Obrana bylo téma, jemuž také nerozuměl, dokonce měl modrou knížku, ale karty byly rozdány tak, jak byly. O nějakých inovacích nebo boji proti korupci už samozřejmě nemohla být řeč. Ono v pětačtyřiceti už má člověk jiné priority. Je třeba konečně splatit hypotéku, zajistit se na stáří. A čím větší máte plat, tím náročnější je i představa o takovém zajištění.

Mohlo by se zdát, že Stuhlý je zbytečný člověk, z něhož společnost nemá žádný užitek. Z objektivního hlediska to tak pravděpodobně bylo. Politici byli zastupitelní, politické strany taktéž a ekonomika země navzdory jejich činnosti postupovala dopředu. Nicméně ze subjektivního, tedy osobního hlediska si Stuhlý připadal důležitě. Každý jiný ministr by tuto práci dělal jistě hůř, a to, že se občas nějaké to výběrové řízení přihraje sprátené firmě? To přece dělají všichni, jinak by nesehnali sponzory.

Ministr na svém postu lpěl, taky mu hodně obětoval. Kolika stranických plesů se jen účastnil, kolik absolvoval pitek k utužení vztahů! A teď by jej měl potopit nějaký tajný spolek, jehož členem se stal ještě na právnické fakultě? Ne, to se nesmí

stát! Ještě této společnosti může něco dát. Ještě není čas na to, aby šel do dozorčí rady některé státní společnosti. To může dělat v důchodu. Musí si najít někoho, kdo mu pomůže. Nějakého detektiva, možná policistu, někoho, kdo je maximálně diskrétní a mohl by se taky orientovat ... ve světě konspiračních teoretiků.

Milan Mahula

Olomoucký vyšetřovatel vražd Milan Mahula konspiračním teoriím příliš nerozuměl. Byl ale člověkem, který při své práci překračoval hranice běžných vyšetřovacích postupů. Začalo to kdysi dávno, v roce 1998, když jeho kolega odcházel do důchodu. Milan byl tenkrát ještě velmi mladý, v práci sotva půl roku. Když tedy nastal kolegův poslední den v práci, dal mu Milan na rozloučenou láhev whisky a za to si vyžádal moudrou radu. Kolega, jmenoval se Jan, chvíli přemýšlel a nakonec mu povyprávěl jeden příběh:

„Je tomu už pár let, kdy měli brněnští policisté zajímavý případ: Jedna paní byla nakupovat v supermarketu. Když se vracela k autu, motal se u něj nějaký muž, který ji upozornil na rozbité boční okénko. Údajně si ho všiml, když procházel kolem s nákupem. Poděkovala mu s tím, že zavolá policii. Muž odpověděl, že to sice může, ale pravděpodobně se nic nevyřeší. Pak ji požádal, jestli by ho nemohla kousek svézt. Souhlasila, proč ne? Pán si tedy hodil igelitovou tašku s nákupem dozadu a sám si sedl vedle řidičky. Cesta probíhala klidně, až kdesi v polích za Brnem řidiče řekl, že prý mu je zle, ať zastaví, že si přeseďne dozadu. Zastavila tedy, on vylezl z auta. No a v tu chvíli se v ní cosi hnulo – šlápla na plyn a neznámému muži ujela. Jak tak jede, uvědomí si, že vzadu zůstala pánova igelitka. Co s ní? Zastavila tedy na nejbližší policejní stanici, aby ji s vysvětlením předala příslušníkům policie. A víš, co v té igelitce příslušník našel? Sekáček na maso a škrtecí strunu. Ale proč ti to vlastně vyprávím? Té paní zachránila život intuice. Má rada pro tebe tedy zní: Vždy budeš pracovat s fakty. Přesto nikdy nepodceňuj intuici!“

Jan ten příběh vyprávěl spoustě lidí z oboru a všichni reagovali podobně: „No jó, copak intuice!“ Milan byl možná jediný, který si tenkrát položil otázku, co to ona intuice vlastně je? V knihách našel jenom to, že se jedná o šestý smysl. Ale jaký šestý smysl? Co to vlastně je? Odpověď tehdy nezjistil, nicméně tato otázka ho otevřela alternativním postupům. A snad proto, když za ním o pár let později přišla praktikantka Jana, ji nevyhodil, jak by to udělali všichni ostatní z branže.

Tedy upřímně řečeno, Janu by nikdo nevyhodil, minimálně nikdo z mužských kolegů. Pro její hluboké hnědé oči po ní toužili všichni svobodní vyšetřovatelé a většina ženatých. Milan byl výjimkou, svoji manželku nehodlal podvádět. A to přestože se s ním minimálně jednou týdně rozváděla.

Psal se rok 2005, šlo o případ únosu ženy a vyhrožování její smrtí, který řešila olomoucká kriminálka. Milan Mahula dostal ten případ na starost. Tentokrát ale proti němu stál člověk, který o sobě vlastně neprozradil vůbec nic. Pouze zaslal policii jeden linkovaný papír s ručně napsaným vzkazem. V něm sděloval, že ženu unesl. Neuvedl však ani motiv, ani nikoho nevydíral... A právě tehdy na policii nastoupila asi dvacetiletá Jana. Milan, jemuž v té době bylo třicet, ji dostal na starost. Hned na služebním obědě ji zasvětil do případu, na němž pracoval.

„Vůbec nic o něm nevíte?“ ptala se Jana.

„Nevíme,“ odvětil. „Policie pročesává okolí, kontaktujeme tajné zdroje, ale nikdo nic neví. Pachatel je vlk samotář a s tím bývá vždycky problém.“

„Možná by nám pomohl nějaký senzibil,“ navrhla nesměle Jana.

U vedlejšího stolu jejich rozhovor zaslechla kolegyně z oddělení hospodářské kriminality. „Co prosím?“ pohoršila se. Milan na ni ale nereagoval, místo toho pozval praktikantku po práci na kávu. Když se to večer dozvěděla jeho manželka, vyváděla a zase hrozila rozvodem, ovšem schůzka stála za to. Jana mu svěřila, že zná někoho, kdo léčí pomocí rukou, kdo se vyzná v geopatogenních zónách a je v tom opravdu dobrý. Možná by dokázal pomoci.

Po chvíli váhání Milan s Janiným návrhem souhlasil. Hned následujícího dne navštívili jistou paní Dvořákovou. Milan se cítil nespokojen, když uviděl starší ženu podivného vzhledu s temnými očima, která kouřila jednu cigaretu od druhé. Nejradši by odešel, kdyby mu to nepřipadalo hloupé.

„To je jediné, co od něj máte?“ zeptala se senzibilka, když jí ukázali jeho dopis.

„Ano.“

„Dotýkalo se ho mnoho lidí. Nic z toho nepoznám. Přineste mi nějaké osobní věci od unesené a mapu Olomouce.“

Když se ještě téhož dne vyšetřovatelé vrátili, vzala paní Dvořáková svetr poškozené a druhou ruku si položila na mapu. Asi minutu nehybně, soustředěně seděla a potom udělala na mapě kroužek. „Nachází se někde tady. Je ve sklepech, ale je tam teplo... Topí se tam... Ano někde tam je oheň... Víc vám nemohu říct.“

Milan hned nahlásil svému šéfovi, že má informaci, kde se má nacházet unesená žena; její původ však neprozradil. Vymyslel si, že ji má od tajného zdroje z podsvětí. Tohle policejní vedení akceptovalo. Tým specialistů začal přemýšlet, kde by se mohlo uprostřed léta topit. Nakonec zjistili, že v daném okruhu se nachází pila s kotelnou. Provedli tam razii, poškozenou

opravdu našli a zanedlouho i pachatele. Milan byl oslavován, byl mu slíben příplatek. Když však prozradil, odkud získal informace, vřelost nadřízených jaksi ochladla a úspěch akce začali přičítat spíše náhodě. Milan žádný příplatek nedostal, zůstala mu však pověst člověka schopného řešit věci netradičním způsobem. Od té doby, když si kolegové nevěděli s něčím rady, vyhledali pomoc Milana.

O pár let později proslul ještě více, když dopadl známého pachatele majetkové trestné činnosti Jáchyma Černého, přezdívaného „Ruka trhu“. Byl to nebezpečný zločinec, jemuž se Milanovi kolegové snažili dlouho dostat na kobyliku. Marně... Černý zpočátku dělal hospodářskou kriminalitu, ale začal dělat horší věci, a nakonec se začal skrývat. Spoustu měsíců ho nemohli vypátrat, až Milana napadlo pozvat ho do známého televizního pořadu Pošta pro tebe, vždyť pošťákovi Ondrovi se prozatím podařilo nalézt každého.

Milan využil Černého ztraceného bratra. Nastrčená agentka v něm vzbudila lítost nad promrhaným životem a ten si nechal poradit, ať bratra Jáchyma v rámci sourozeneckého usmíření pozve do zmíněného pořadu. Jáchym Černý spoléhal na to, že se nejedná o přímý přenos, netušil lest a pozvání přijal. Nastalo dojemné přivítání, nad nímž slzel celý národ – kromě policie, která čekala v zákulisí. Po chvíli zahájila zteč a Černého v poutech odvedla. Policejní zákrok tenkrát vyvolal ostré protesty veřejnosti proti brutalitě bezpečnostních složek, nicméně policejní ředitel se chystal dát Mahulovi metál. Asi by ho dostal, kdyby se neozval nějaký šťouravý novinář: Prý když našel Černého pošťák, měla ho najít i policie. Milan tedy opět zůstal bez ocenění, ovšem nikoliv zapomenut. Nebylo tedy divu, že když mu 23. září roku 2015 zazvonil telefon, ozval se na druhé straně ministr obrany Stuhlý.

Pátek 25. 9. 2015

B33

Na nádraží v Pardubicích postávali tři muži drsného vzezření. Všichni tři byli členy skupiny B33. Největší z nich měl dva metry, asi sto kilo a jizvu na tváři. Jmenoval se Jiří, ale všichni ho přezdívali Žorž. Vedle Žorže stál Pepa alias Pumpička se svým psem Kurtem a jejich šéf Richard.

Šéfem pražské B33 byl RICHARD – velká autorita, tři roky svého života si odseděl na Pankráci. Svého času se totiž dopustil podvodu na důvěřivých obyvatelích malebného valašského městečka Vsetín, skrytého v lůně hor. Nakoupil si plastové neprůhledné krabičky a s těmi, kdoví proč, vyrazil zrovna do Vsetína. Tam s nimi chodil po domech a nabízel je k prodeji. Když do nich prý lidé dají nějakou bankovku, pokud možno co největší hodnoty, on přilije speciální roztok, a do druhého dne se bankovky rozmnoží. Lidé ochotně přinášeli dvou- a pětistícovky, které do krabiček horlivě vkládali. Richard je obratně bez jejich vědomí vytahoval a následně do krabiček lil roztok. Když lidé následujícího dne víčka otevřeli, nic v nich nebylo.

Richard předpokládal, že kvůli ostudě se na policii nikdo nepřihlásí. V tom se nezmýlil. Jenomže jeden děda z ulice v horní části města jeho nabídce neuvěřil, poštvál na něj psa a zavolal policii. Richard utíkal kopcem dolů, kolem budovy soudu, pak kolem kostela, tam se dokonce pokřížoval, a přes park dolů k vlakové stanici. V tašce už měl stejně dost peněz, rozhodl se raději vrátit do Prahy.

Kdyby nezazmatkoval, vše by mu vyšlo. Proti němu se ale objevila dvě policejního auta, což ovšem s jeho činem nikterak nesouviselo. Šel proto jakoby do banky, kde jakoby cosi

vyplňoval. Když byl čistý vzduch, odešel, nasedl do vlaku a se čtyřiceti tisíci nakradenými korunami zamířil do Prahy. Pochvaloval si, jak chytře a rychle zbohatl. Jenže rozšafná nálada mu vydržela až do zastávky Praha-Libeň, kdy si uvědomil, že v bance vyplnil svoje skutečné údaje. A tak pro něj nebylo překvapením, když na něj v bytě čekali dva příslušníci.

Richard strávil tři roky na Pankráci, za což vinil zejména polici, která se prý proti němu spikla. Muselo v tom něco být, když jiné zločince hledají mnoho let a mnohdy je ani nenajdou. Skutečnost, že je pitomec, si nepřipouštěl. Když ho propustili, chvíli se potácel životem, až vstoupil do organizace B33, od čehož si sliboval páchání nejrůznější protistátní činnosti.

Další z členů skupiny byl PEPA, zvaný PUMPIČKA. Ten měl svoji přezdívku už od šestnácti let, kdy se začal intenzivně věnovat posilování. A bylo to na něm vidět. Pumpička byl skoro širší než vyšší a mohl se pyšnit jen čistou svalovou hmotou. Ve dvaceti mu však začaly padat vlasy. Matka mu říkala, že to má z těch proteinů, co jí, on na ni ale nedbal. Místo toho si hlavu oholil, čímž začal působit hrůzostrašně.

Pumpička měl psa Kurta. S tím psem to byla taková věc... Pumpička nebyl vyloženě rasista ani xenofob. Zato neměl rád ochránce lidských práv, proto se je rozhodl pozlobit. V Praze se chystal oslavit Mezinárodní den Romů, který se koná vždy 8. dubna, ohníčkem z parket. V dolní části Václavského náměstí postavil parkety a benzinem je zapálil. Zpočátku probíhalo všechno dobře. K jeho údivu se k němu dokonce přidala nějaká anglická aktivistka za romská práva, která vůbec nepochopila zlomyslný podtext celé akce.

Pak se ale vše zkazilo. Shodou okolností zafoukal vítr a Pumpičkův oheň zapálil umělecké dílo brazilského výtvarníka Pedra Koayeena „Souznění“, které stálo opodál. „Souznění“ byl asi tři metry vysoký pomeranč se závojem, jemuž rozuměli jen zahraniční turisté a pár osvícených Pražanů, jinak nikdo. Když zafoukal vítr, dotkl se vlající závoj plamene, načež dílo ihned vzplálo. Jako by to ale nestačilo, další poryv větru zavál závoj ke stánku s fast foodem, kde si turisté už léta kazili žaludky tradiční pražskou klobásou a pivem v plastovém kelímku. Od větru chytil přepálený tuk a za chvíli celý stánek.

Z nenápadně začínající akce tak na sebe Pumpička strhl pozornost mnoha lidí, zejména policie a hasičského sboru z takřka celé Prahy. Pumpička neváhal. Musí utéct! Policie se pochopitelně rozběhla za ním. Do cesty se jí marně pletla zmíněná aktivistka, proklínající a obviňující policisty z rasismu. To ovšem příslušníky nezastavilo. Byli by Pumpičku chytili, kdyby se poblíž neobjevil místní násilník Franta Vrba, který mu pomohl k útěku. Udělal to z principu – neměl rád policajty a navíc nesnášel ten pomeranč. Spolu zalezli do jakési putyky, kde slovo dalo slovo a Pumpička vstoupil do jeho party. Tam ovšem vydržel poměrně krátce. Tedy přesně tak dlouho, než se z jeho štěňátka vyklubal pes, konkrétně Kurt.

Pumpička si tehdy shodou okolností kupoval psa, no a snad z pocitu sounáležitosti k nové partě se rozhodl pro štěně, o němž mu prodejce tvrdil, že je to kavkazský ovčák. Tohle plemeno patří k statným a ostrým psům. Pumpička se rozhodl dát mu i drsné jméno: Kurt. Už si představoval, jak jednou bude vzbuzovat hrůzu po boku ostatních chlapů z party. Jenže jak Kurt rostl, začínalo být jasné, že to žádný kavkazák nebude.

Nakonec to dopadlo úplně nejhůř. Z Kurta se vyklubal pudl. Ale protože měl Pumpička jakž takž dobré srdce, rozhodl se pudla si nechat. Frantovi ani ostatním ho pochopitelně neukázal. V lepším případě by mu dali přes držku, v tom horším by chtěli, ať se Kurta zbaví.

Kurt svou existencí Pumpičkovi velmi komplikoval život. Musel ho totiž tajně venčit ve Stromovce. Nějakou dobu se sice dařilo pudla utajovat, pak ale nastal onen osudný den, kdy Franta Vrba na vše přišel. Stalo se to, jak jinak, ve Stromovce. Franta tam venčil svoji americkou stafordšírskou teriérku. Ta vypadala drsně, což ještě zhoršoval obojek s ostny. Nicméně sama sebe tak zřejmě nevnímala, protože toho dne za bezovým keřem podlehla kouzlu Kurta. Když Franta uviděl jejich štěstí, zrudl a následně zfalověl. Kurtův život zachránilo jen to, že se zpoza keře vynořil Pumpička. Kdyby neměl metrák čistých svalů, určitě by všechno dopadlo hůř. Nicméně Franta ho označil za pitomce a možná i provokatéra, načež ho z party vyhodil. Pumpička se tak potácel životem opět sám, ovšem až do doby, než vstoupil do B33. Richardovi byli psi ukradení, zajímal ho jen Günter Brohm a černošský král Bugaba Donabe III.